

YRJÖ WEIJOLA

NUORI LUOTSI

Yrjö Weijola
Nuori luotsi

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=34337498

Nuori luotsi / Nelinäytöksinen kansannäytelmä:

Содержание

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS	6
Конец ознакомительного фрагмента.	22

Yrjö Weijola

Nuori luotsi / Nelinäytöksinen kansannäytelmä

HENKILÖT:

EERO LUOTOLA, luotsioppilas *Evert Suonio*

LEENA, hänen äitinsä, luotsin leski *Olga Salo*

EEVASTIINA, *Mimmi Lähteenoja*

ANNIKKI, hänen lapsiaan, *Helmi Tähtinen*

MATTI, hänen lapsiaan, *Eero Kilpi*

VIKLUND, taiteilija, *Knut Weckman*

KANERVO, ylioppilas, *Oskari Salo*

HOLK, luotsikapteeni, *Eino Salmela*

VAINIO, luotsivanhin, *Aapo Pihlajamäki*

MARI, hänen vaimonsa, *Mimmi Leino*

HONKALA, luotsi, *Teppo Durchman*

RASI, luotsi, *Hemmo Kallio*

KAUTOLA, luotsi, *Aleksis Rautio*

LOKKI, luotsi, *Iivari Kainulainen*

PERTTULA, kalastaja, *Iisakki Lattu*

ISOIN, laivanveistäjä, *Emil Falck*

Peltolan poika, *Olga Leino*

Kalastajatyttö, *Helmi Helenius*

Kalastajatyttö, *Ester Niska*

Muuan kalastajapoika, *Arno Hjorth*

Kalastajia, miehiä ja naisia, sekä luotseja.

Esitetty ensi kerran Suomen Kansallisteatterissa 30 p. syysk.

1904.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

Mäntysaaren kalastajakylän ranta. Taustalla kylä rakennuksineen. Talot siististi maalatut. Aitat pihojen ympärillä kaksikerroksiset ullakkoineen. Rannalla kala-aittoja ja niiden seinillä verkkoja kuivamassa. – Näyttämön oikealla puolella Luotolan talo. Vasemmalla aittoja, perällä lahden poukama, jonka takaa näkyy yllämainittu kylä.

Leena, Eevastiina ja Matti ovat rannalla kaloja huuhtomassa. Kantavat koreja aitasta rantaan ja takaisin.

MARI (Tulee.) Joko Eero on tullut kotia Vahtiluodolta?

LEENA. Ei vielä.

(Katselee merelle päin.)

Näkyyhän tuolta tulevan vene tännepäin. Se on yksimastoinen ja sillä on punainen juova isossa purjeessa, niin että kyllä se on meidän luotsejamme. Jos lie hyvinkin Eero. Mutta miksi sitä kysytte?

MARI. Muuten vaan. Mieheni kertoi, että kohta kai saapuu Eeron määräys luotsiksi. Onhan hauskaa, kun jo viisi vuotta on ollut luotsioppilaana ja vihdoinkin pääsee vakinaiseksi. Mieheni oli saanut kirjeen luotsikapteenilta, että nyt on Eeron vuoro. Onhan se Eerolle onni, että Kurkelan Risto keväällä hylkeen pyynnissä jäi jäälautalle, – vaikka kyllä vainajan vaimoa ja lapsia käy sääli.

LEENA. Niinpä kyllä, mutta vähäsenkö täällä ihmisiä kuolee

tapaturmaisesti, kesäisin rajuilmoilla ja talvisin ulkojäillä hailin pyynnissä ja hylkeenammunnassa. Kovallahan se meikäläisten leipä on. Sellaiselle matkalle se hukkuu minunkin mieheni, ja sen jälkeen olen saanut Eeron kanssa kahden tehdä kaikki työt. Ja näin vanhalle naiselle ei enää ole kevyttä vetää märkää nuotta.

(Katselee merelle päin.)

Kyllä se on Eeron vene, ja hänellä on hyvä tuuli. Kohta hän on kotona. Kunpa nyt olisi perää siinä, että hänestä tehdään luotsi, silloin saisin minäkin vanhoilla päivilläni hiukan lepoa!

MARI. Kyllä kai siinä perää on. Ja onhan Eero paraita miehiä tässä kylässä. Ei juo eikä tuhlaa, niinkuin monet muut luotsioppilaat. Mitenkä se tuo teidän naapurinne poikakin elää! Joka kerta kun käy kaupungissa, tulee humalassa takaisin ja tuo pirtua muillekin. Isä on nuorena ollut samanlainen ja äitikin on niin löperö. Millähän nekin tulevat toimeen? Kun toisilla juhannuksen aikaan on kolmekymmentä tynnyriä silakoita Viroon vietäväksi, niin heillä ei ole kuin viisitoista. Eikä sillä saa Virosta viljaa ja maaomenia koko talven varaksi.

LEENA. Ei saa, ei. Eiköhän heidän vielä täytyne myydä talonsakin ja silloin on köyhyys kova.

(Katselee oikealle.)

Mikä liike tuolla rannassa nyt on, kun on niin ihmisiä täynnä. Kas, luotsilaivahan on tullut satamaan. Mitähän silläkin taas on täällä tekemistä?

MARI. Joko se on tullut? Siitähän se kapteeni miehelleni kirjoittikin, että hän tuo tänne nuoren sukulaisensa kesää

viettämään. Juoksenpa katsomaan, ketä sieltä laivasta tulee maihin.

(Mari menee.) (Kautola, Honkala, Rasi, Perttula ja Isoin tulevat.)

MATTI. No minne ne miehet ovat menossa noin joukolla? Luotsilaivaako menette vastaan?

KAUTOLA. Eipä juuri sitä. Mennään laskemaan uutta jahtia mereen.

LEENA. Vai jo se on niin valmis. Kunpa nyt olisi Kautolalla parempi onni kuin ennen. Onhan se hyvä alus, kun Isoin sen on rakentanut.

KADTOLA. Eikä näillä mailla juuri parempaa laivanrakentajaa olekaan. Vai mitä mestari itse ajattelee?

ISOIN. Eihän sitä tiedä, miten milloinkin onnistuu. Olenhan niitä jo rakentanut montakin. Milloin ovat tulleet hyviä, milloin huonoja. Mutta eikö mennä? Miehet taitavat jo olla koossa ja valmiit laskemaan. Tule sinäkin Matti avuksi!

MATTI. Eihän tuolla väliä liene, vaikka tulenkin.

HONKALA. No mennään sitten.

(Kautola, Honkala, Rasi, Perttula, Isoin ja Matti menevät.)

LEENA. Uuttera se Kautola on niitä jahteja rakentamaan, vaikka tappiota se vaan tähän saakka niistä on saanut. Kunpa kerran olisi hänelläkin parempi onni.

EEVASTIINA. Eipä se saarelaisen onni koskaan niin suunnaton ole. Mutta onko Leenalla lainata meille vähän suoloja? Pitäisi lähteä suolaamaan nämä hailit, mutta ei ole millä suolaisi.

Kyllä maksetaan, kun palataan Virosta. Vähäsen meillä sinne on viemistä, mutta ehkä Leena kuitenkin uskoo meille sen verran.

LEENA. Ei niitä meilläkään juuri ole muille antaa, ja kunhan ei kävisi teille Virossa samalla lailla kuin viime vuonnakin.

EEVASTIINA. Ei käy. Mattia ei oteta tällä kertaa mukaan lainkaan. Hänen syynsähan se oli, että niin kävi. Kuka käski hänen juopottelemaan sen tuntemattoman vironmiehen kanssa. Ainahan meidän saarelaisemme uskovat silakkansa virolaisille velaksi ja käyvät sitten syksymmällä perimässä viljansa ja maaomenansa. Niinhän sitä vaihtokauppaa on tehty monen miehen ikä, ja harvoin on virolainen pettänyt. Meille sattui onnettomuus, ja syy oli Matin. Humalapäissään rupesi kauppaan tuntemattoman kanssa, ja sinne jäi vaivalla kootut silakat. – Mutta antaako Leena niitä suoloja? Kyllä mekin sitten toinen kerta muistetaan.

LEENA. Köyhä antaa vähästään, rikas ei anna paljostaankaan. – En sitä minäkään tekisi, ellei Eero katselisi sitä teidän Annikkianne. Kuka sitä tietää, vaikka meistä vielä tulisi sukulaiset. Kuuluuhan Eerosta tulevan luotsi, ja minkä poikaani tunnen, tulee hän silloin kosimaan Annikkia. – Voinhan minä pari kappaa lainata, jos se riittää.

EEVASTIINA. Kyllä se riittää, vähänhän meillä on suolattavaa. Ei köyhyys ole ilo kellenkään ja kaikkein vähimmin saarelaiselle. Ja ne ovat melkein kaikki köyhiä. Jotkut ovat rikkaita, jotka ovat aikoinaan ymmärtäneet koota, niinhän se minun mieheni sanoo. Jos hänkin olisi pitänyt puoliaan, silloin

kun Virosta seilattiin viinaa ja Lyypekistä kahvia, sokuria ja kankaita kaupungin kauppiaille, niin olisi hän nyt rikas mies. Olihan hänkin mukana noilla matkoilla, mutta möi ryypystä voittonsa muille ja nyt ollaan köyhiä. Ja harvoin se kertoo, kuinka ennen vanhaan laivoja pelastettiin merihädästä ja joka mies ansaitsi tuhansia, mutta hänen osansa se on hävinnyt kuin tuhka tuuleen. Ja nyt on merellä hyvät majakat ja tulet, niin ettei siitäkään enään ole toivoa.

LEENA. No, no Eevastiina, ei pidä pahoitella, että ne ansiot ovat menneet. Kyllähän täällä eletään niistä huolimatta vaikka huonostikin. Mennäänkö aittaaan?

(Ovat lähtemäisillään, kun luotsivanhin tulee.)

VAINIO. Päivää Leena ja Eevastiina. Tänne tulee vieraita.

LEENA. Tännekö vieraita? Ketä?

VAINIO. Luotsikapteeni nuoren sukulaisensa maalarin ja erään ylioppilaan kanssa. Hakevat kesäasuntoa. Ehkä Leena voisi heidät ottaa?

LEENA. Vaikeahan minun on pitää herroja ruuassa. Mistä täällä saassa heille herkuja hankkii.

VAINIO. Kyllähän minä sitä heille sanoin, mutta vastasivat, ettei näin kesäiseen aikaan ole herkuista väliä. Onhan Leenalla hyvä lehmä ja tuoreesta kalasta ei ole puutetta.

LEENA. Kyllä minun on hyvin vaikea ruveta heille emännöimään. Eikö muualla sopisi paremmin? Onhan se Halosen vaimo käynyt keittokoulun ja osaa paremmin kuin minä tehdä herroille ruokaa. Kun sen mies vielä on merillä, niin

olisihan sielläkin tilaa.

VAINIO. Olisihan se niinkin, mutta kapteenin sukulainen kuuluu maalailevan tauluja ja haluavan tänne saaren päähän, jossa näkyy aava meri. Muuten luulen, että kapteeni voisi suuttua, ja siitä tulisi Eerolle ikävyyksiä. Tietäähän Leena, että hän kohta nimitetään luotsiksi. – Tuolla jo herrat tulevat. Leenan pitää päättää äkkiä.

(Luotsikapteeni, Viklund ja Kanervo tulevat.)

LUOTSIKAPTEENI. Täällähän teille pojat tulee kissanpäivät. Ei tämän ihanampaa paikkaa ole koko Suomenlahdella. Päivää emäntä! Tässä on maalari Viklund ja tässä ylioppilas Kanervo. Hauskoja poikia molemmat. Ottaahan emäntä heidät tänne asumaan?

LEENA. Kai minun on heidät ottaminen. Tervetuloa vaan! Onhan meillä täällä kamari, jossa voivat asua.

VIKLUND. Tämähän on vallan mainiota. Näin ihanaa ei ole Itaaliassakaan. Vai mitä arvelet Kanervo?

KANEHVO. Hyvin hupaisa paikka. Täällähän luulisi sinulta työn sujuvan. Ja aiheita ei sinulta täällä tule puuttumaan. Olethan nyt kerran tilaisuudessa kuvaamaan merta ja saarelaisia.

VIKLUND. Merta olen aina ihailut. Se on niin suuremmoinen. Onnellisia ihmisiä, jotka saavat täällä meren helmassa elää kesät, talvet. Vai mitä Kanervo?

KASERVO. En vielä tiedä, lienevätkö onnellisia vai onnettomia. Luulen kuitenkin, että heillä on suuremmat mahdollisuudet kuin niillä, jotka kyntävät peltojaan mantereella.

LUOTSIKAPTEENI. No pojat! Mennään huoneeseen. Emäntä on hyvä ja keittää meille kahvia. Olisi hyvä, jos tekisitte sen pian, sillä minulla on kiire.

(Menevät kaikki kolme taloon.)

EEVASTIINA. Ystävällisiä herroja.

LEENA. Ainakin aluksi.

VAINIO. Tietääkö Leena uutisia?

LEENA. Tiedämpä kyllä. Mari on jo minulle kertonut Eeron nimityksestä.

VAINIO. Vai niin. Onneksi olkoon! Minulla on vähän kiire katsomaan Kautolan jahdin mereen panoa niin että hyvästi vaan Leena!

LEENA. Hyvästi, hyvästi.

(Eero ja Annikki tulevat.)

LEENA. Mistä se Eero tapasi Annikin?

ANNIKKI. Olin Vahtiluodolla kalassa. Pyysin päästä maihin Eeron veneessä.

LEENA. Saitteko paljonkin?

ANNIKKI. Eipä sanottavasti. Johan se paras hailiaika on ohitse. Olisi pitänyt meidänkin mennä Vahtiluodolle oljamiin varemmin, mutta kun Matti viipyi kaupungissa niin kauvan viime matkallaan, jäi se tekemättä. Ja se isäkin on jo niin huono ja vaivainen, ettei tahdo jaksaa verkkoja laskea. Mitä siitä sitten tulisi?

LEENA. Luotsivanhimman vaimo tässä vasta kertoi teidän elämästänne, ettei se taida juuri hääviä olla.

ANNIKKI. Ei, Jumala paratkoon.

LEENA. Samalla se Mari kertoi, että sinusta Eero kohta tehdään vakinainen luotsi. Ehkä jo lie tehtykin, vaikkeivät paperit vielä ole saapuneet.

EERO. Ihanko totta.

(Leena menee.)

Kuules Annikki, minusta tehdään luotsi. Vihdoinkin!

ANNIKKI. Vai niin!

EERO. Vai ei se sinua sen enempää ilahuta?

ANNIKKI. Mitäpä tuo minua juuri liikuttaisi.

EEEE. Mitäkö se sinua liikuttaisi! Etkö arvaa?

ANNIKKI. Olen huono arvaamaan arvoituksia.

EERO. Vai on tämä asia sinulle arvoitus. Onko se totta vai leikkiä?

ANNIKKI. Sanoinhan, etten ymmärrä arvoituksia.

EERO. Oletko todella niin huono arvaamaan? En ole sitä ennen tietänyt, vaikka olenkin sinut tuntenut pikkutyöstä. Kuule Annikki, mitä sanon!

(Eero kuulee ääniä talosta.)

Mutta mitä tämä on? Täällähän on vieraita. En tietänytkään sitä.

(Katsoo ovesta sisään.)

Äiti, tule tänne, ketä täällä on?

LEENA (Tulee.) Unohdin vallan kertoa sinulle. Kamarissa on luotsikapteeni ja kaksi nuorta herraa, jotka hän on tuonut tänne asumaan.

EERO. Kouvaksiko?

LEENA. Koko kesäksi.

EERO. Ja sinä otit heidät tänne?

LEENA. Otin. Mikäpä siinä auttoi, kun itse luotsikapteeni pyysi. Mutta mitäpä siitä olisi vastusta, ehkä tässä tullaan hyvinkin toimeen ja ansaitaankin siitä vähän.

EERO. Minusta se ei ollut hyvin tehty. Minä olin aikonut järjestää nämä kotiasiat nyt hyvin kiireesti vallan toisin. Eikö niin Annikki?

ANNIKKI (Kääntyy nauraen selin Eeroon.) Mistä minä sinun aikeitasi tuntisin?

LEENA. Ennätäthän sen tehdä syksymmälläkin.

EERO. Syksyyn saakka ennättää meikäläiselle tapahtua paljon.

VIKLUND (raottaen ovea.) Joko kohta saamme kahvia? Kapteenilla on kiire.

LEENA. Kohta, kohta. Käyn vaan hakemassa kermaa. Tule sinäkin Annikki auttamaan maitoa kuoriessa.

(Leena ja Annikki menevät. Eero heittäytyy pitkälleen nurmelle. Viklund ja Kanervo tulevat kamarista.)

VIKLUND. Sanoinhan, että näin täällä hiton sorjan tytön. Hän on varmaankin mennyt ulos, koska häntä ei näy täällä. Kerrassaan mainio malli! Hänet maalaan aivan ensimmäiseksi. Ajattele, jos sinulla lainkaan on mielikuvitusta: maalaan hänet, kun hän istuu meren rannalla, auringon laskussa, joka kultaa hänen kutrinsa. Valkoiset laineet huuhtovat hänen alastomia

jalkojaan ja tuuli kietoo vaatteet tiukalle hänen ihanan vartalonsa ympärille. Nimeksi panen minä: Odotus. Eikö se ole mainiota?

KANERVO. Onpa kyllä, vaikka aihe tuntuu minusta hyvin vanhalta.

VIKLUND. Tietysti se tuntuu vanhalta. Kaikki aiheet ovat vanhoja, mutta taiteilijan tulee niihin luoda uusi henki. Eikö muuten ole omituista ajatella, että me suomalaiset asumme meren ympäröiminä, mutta meidän maalarimme eivät osaa kuvata merta eivätkä meidän runoilijamme laulaa siitä. – Mutta minne se tyttö katosi?

EERO (On herrojen huomaamatta noussut maasta.) Anteeksi. Hän tulee kohta.

(Herrat säpsähtävät.)

Olen Eero Luotola.

VIKLUND (Kuiskaa Kanervolle.) Toinen mainio malli. Minulle tulee täällä paljon tekemistä.

(Ääneen.)

Kiitoksia, Luotola, ilmoituksestanne. Kanervo, menemmekö kamariin?

(Poistuvat.)

LEENA ja ANNIKKI (tulevat.)

EERO. Hauskoja herroja. Iskivät heti silmänsä sinuun, Annikki. Tästähän tulee oikein hupaista.

(Katkerasti.)

Äiti ei tiedä, mitä hän on tehnyt!

LEENA. Malta mieltäsi poika! Olet yhä vaan niin lapsellinen

kuin paitaressu. Jos olet mies, niin pidä puoliasi.

ANNIKKI (nauraa.) Samaa sanon minäkin!

EERO. Annikki, kuulehan minua. Älä rupea mihinkään tekemisiin noiden herrojen kanssa. Tietäähän ne mokomat. Tulevat vaan tänne saareen huvittelemaan eikä heistä ole takeita, mitä tekevät. Etkö kuule, mitä sanon? Vastaahan toki.

ANNIKKI. En viitsi kuunnella hullutuksiasi. Olethan kuin mikäkin härkääpä mustine silminesi.

(Eero säpsähtää harmista. Hillitsee tunteitaan ja menee pois.)

(Luotsikapteeni, Viklund ja Kanervo tulevat tuvasta.)

LUOTSIKAPTEENI. Nyt olen minä teille hankkinut kesäasunnon ja jätän teidät rauhaan. Jos kansa ei ole kylliksi kohteliasta, niin älkää olko millännekään. Sen kanssa ei helposti tule ystäväksi. En tahdo sentään väittää, ettei olisi poikkeuksia, mutta ne ovat harvassa. Luotsivanhin on hyvin ystävällinen mies, sillä hän on matkustanut paljon. Onhan hän sitäpaitsi merikapteeni ja osaa käyttäytyä ihmisten parissa. Hänen kanssaan voit lyöttäytyä ystäväksi, mutta koeta välttää muita. Heistä sinä et kuitenkaan pääse selville.

VIKLUND. Ole huoletta, setä. Minä kyllä osaan tulla toimeen ihmisten kanssa. Ja mitäpä minä heistä. Eihän minulla ole täällä aikaa muuhun kuin maalaamiseen. Minun täytyy nyt hiukan korjata vanhoja syntejä. Pariisin matkani meni melkein hukkaan. En ole sitä ennen tunnustanut kenellekään, mutta nyt tunnen mieleni niin keveäksi ja sellaisen työinnon suonissani, että rohkenen sen suoraan tunnustaa. Tulenhan täälläolollani

korvaamaan kaikki. Minä tahdon kuvata merta niin, ettei sitä kukaan ennen ole samoin ymmärtänyt. Minä tahdon näyttää kaikille, jotka eivät usko minuun, että minulla sittenkin on lahjoja. Älä hymyile, setä, saatpa nähdä syysnäyttelyssä! Saatpa nähdä!

LUOTSIKAPTEENI. Hyvähän se olisi! Voithan koettaa, olethan nuori. En tahdo toiveitasi ryöstää.

VIKLUND. Saatpa nähdä, saatpa nähdä!

LUOTSIKAPTEENI. Mutta mitenkä kävi Pariisissa?

VIKLUND. Pariisissa oli vallan toista. Eihän se ollut oikeaa elämää. Viini ja naiset saivat minut vallan pyörälle päästä ja kahteen vuoteen en tehnyt muuta kuin tuhlasin perintöni. Täällä ei ole viiniä eikä – naisia.

KANERVO. Niinkö luulet? Ehkä täällä on molempiakin.

(Nauravat.)

LUOTSIKAPTEENI. Sitä minäkin luulen. Ja onhan minullakin hiukan kokemusta nuoruudestani. Olen minäkin asunut saaristossa!

VIKLUND. Ja vaikka täällä olisi tuhat impeä, niin ovat ne vaan minun mallejani. Tämä luonto, tämä kansa on kuvattava ja minä tulen sen tekemään. En ole todellakaan koskaan ennen tuntenut sellaista intoa, kuin nyt ja sen vuoksi uskallan toivoa, että minä tällä kertaa saan suuria aikaan.

LUOTSIKAPTEENI. Minun alkaa jo olla kiire. Lähdetäänkö katsomaan, joko vene on palannut minua hakemaan?

VIKLUND. Mene vaan setä Kanervon kanssa! Minä alan

järjestellä huonettani.

(Luotsikapteeni ja Kanervo menevät. Annikki tulee.)

VIKLUND. Anteeksi, haettekko ketä?

ANNIKKI. En. Poikkesin vaan tänne.

VIKLUND. Oletteko talonväkeä.

ANNIKKI. En, olen naapurista.

VIKLUND. Mikä teidän nimenne on?

ANNIKKI. Annikki.

VIKLUND. Sointuva nimi. Sopii hyvin teille. – Minun nimeni on Viklund. Olen maalari. Olen tullut tänne merensaareen kuvaamaan ihmisiä ja luontoa. En ole ennen nähnyt näin suurenmoista luontoa, vaikka olenkin matkustanut halki Euroopan. Ette voi arvata, kuinka iloinen olen siitä, että olen tullut juuri tänne. Täällä ei minulta tule puuttumaan työtä.

ANNIKKI. Vai niin. Ja mitä varten te sitte maalaatte niitä tauluja?

VIKLUND. Mitäkö varten? Sepä omituinen kysymys. Mitäkö varten? Mitenkä siihen oikeastaan vastaisin.

(Miettii.)

Minä maalaan sitä varten kuin kaikki muutkin maalarit, että jokainen pieninkin piirre tulisi kuvatuksi, että jokainen luonnonilmiö tulisi värien kautta tulkituksi. Sitä varten maalaan. Kuulkaa, ettekö te tahtoisi ruveta minulle malliksi, että heti alusta pääsisin työhön käsiksi. Olisin teille siitä hyvin kiitollinen.

ANNIKKI. Minäkö? Mitä hyötyä teillä olisi minun maalaamisestani. Onhan täällä saarella tärkeämpiäkin henkilöitä

kuin minä.

VIKLUND (Nauraa.) Te käsitätte minua väärin. Minä en maalaa ainoastaan tärkeitä asioita, vaan kaikkia, joissa on jotain muista eroavaa.

ANNIKKI. Mitä minussa sitten olisi muista eroavaa?

VIKLUND. Mitäkö teissä on muista eroavaa. Sanonko sen. (Lähenee Annikkia.)

Mutta ehkä suututte. Ettekö? No te eroatte tuhansista muista sen vuoksi, että olette kaunis.

ANNIKKI. Nyt puhutte tyhmyyksiä.

VIKLUND. En, en. Se on vakava ajatukseni! Sen vuoksi tahdon teidät maalata. Lupaatteko ruveta mallikseni?

ANNIKKI. Mutta jos siinä on jotain pahaa. Minä en ymmärrä näitä asioita.

VIKLUND. Ei siinä mitään pahaa ole. Sehän on vallon tavallista.

(Lähenee vielä Annikkia.)

Lupaatteko?

ANNIKKI. Jos siinä ei mitään pahaa ole, niin voinhan luvata. Älkää sentään tulko niin lähelle! Te säikäytätte silmillänne minua. Ei, nyt minä menen, hyvästi.

VIKLUND. Älkää nyt niin kiireesti.

ANNIKKI. Kyllä minä nyt menen.

VIKLUND. Muistatteko lupauksenne?

(Eero on tullut ja seisahtunut syrjään.)

ANNIKKI. Muistan.

(Huomaa poistuessaan Eeron ja säpsähtää. Juoksee pois.)

VIKLUND. Oletteko te tämän talon miehiä?

EERO. Olen.

VIKLUND. Oletteko emännän poika?

EERO. Olen.

VIKLUND. Luotsiko?

EERO. Oppilas.

VIKLUND. Varmaankin hauska ammatti?

EERO. En tiedä.

VIKLUND. Olen maalari. Täällä on paljon aiheita maalata.

EERO. Vai niin.

VIKLUND. Annikki on luvannut, että saan maalata hänetkin.

EERO. Hyvä on.

VIKLUND. Ettekö tekin antaisi minun maalata teistä kuvaa, kun istutte veneenne peräsimmässä silmä jäykkänä. Siitä tulisi oivallinen taulu, joka herättäisi huomiota näyttelyssä? Suostutteko?

EERO. En.

(Poistuu. Luotsikapteeni ja Kanervo palaavat.)

LUOTSIKAPTEENI. No nyt on vene rannassa ja minun täytyy jatkaa matkaani. Hauskaa kesää vaan teille molemmille! No mutta Armas, miksi olet noin nolon näköinen?

VIKLUND. Sain jo koetella sanojesi totuutta. Tämän kansan kanssa ei helposti tule tuttavaksi. Tuo nuori luotsioppilas on saakelin hävytön mies. Kohteli minua kuin mitäkin poikanulikkaa.

LUOTSIKAPTEENI (Nauraa.) Siinä sen näit! Varo vaan, ettet kovin usein polta kynsiäsi täällä saarella. Merikansa on nyt kerta kaikkiaan sitä maata! Kyllä sinä vielä joskus opit heitäkin ymmärtämään. Mennäänkö rantaan?

(Lähtevät.)

LEENA (Tulee tuvasta.)

EEVASTIINA (Tulee.) Ne suolat jäivät äskeisessä kiireessä saamatta. Jokohan Leenalla olisi aikaa antaa niitä?

LEENA. Tulen kohta. Tiedäppä Eevastiina, että minä luulen, ettei niistä herroista ole meille muuta kuin harmia. Eerokin näkyy heihin suuttuneen, koska kävelee synkkänä tuolla rannalla. Kyllä se niin on, ettei niitä pitäisi päästää koko saareen. Harvoinhan niitä täällä on ollut, mutta aina niistä on ollut harmia.

EEVASTIINA. Sen vuoksihan niitä kaikki täällä koettavat karttaa. Mitenkä kävi Anna-Marin, jonka mies oli rahanansiolla Ameriikassa. Hän otti kolme vuotta sitten herroja luokseen asumaan ansaitakseen rahaa. Siellä niitä sitten oli koko kesän ja lienevät viihtyneet hyvinkin, sillä Anna-Mari on komea ihminen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.